

MUZEJI HRVATSKOG ZAGORJA
DVOR VELIKI TABOR

raspisuje

**Natječaj za prikupljanje
dječjih likovnih radova na temu
Legenda o Veroniki Desinićkoj.**

Usmena predaja o Veroniki Desinićkoj je 2014. godine registrirana kao nematerijalno kulturno dobro - Rješenjem Ministarstva kulture upisana je u Registar nematerijalne kulturne baštine Republike Hrvatske.

Priča o nesretnoj ljubavi niže plemkinje Veronike Desinićke te velikaša Fridrika Celjskog kroz povijest je inspirirala brojne umjetnike, a kao plod te inspiracije nastala su mnogobrojna likovna, književna, dramska te druga umjetnička djela.

Pozivamo djecu osnovnoškolskog uzrasta da se prijave na naš natječaj svojim likovnim radovima inspiriranim ovom nesretnom ljubavnom pričom.

U nastavku natječaja nalazi se tekst legende u kojem je **istaknut** jedan kraći dio, scena koja govori o upoznavanju Veronike i Fridrika. Zadatak djece je da svojim likovnim radovima dočaraju i uprizore zadanu scenu i pokažu kako oni zamišljaju prvi susret Veronike i Fridrika.

Natječaj traje do 01. 10. 2016.

Najuspješniji radovi biti će proglašeni, objavljeni i nagrađeni u studenom 2016. godine.

Ove godine smo odlučili da radovi moraju biti napravljeni tehnikom rastera (rapidografima, flomasterima, tušem ili olovkom) na formatu papira A3.

Radovi se šalju na adresu: Dvor Veliki Tabor, Košnički Hum 1, 49216 Desinić s naznakom „za likovni natječaj“

Uz rad potrebno je priložiti osnovne podatke o autoru djela: ime i prezime, datum rođenja, mjesto i adresa prebivališta, ime osnovne škole i razred te kontakt (broj telefona ili e-mail adresa)

Za sve dodatne informacije kontaktirajte nas putem e-mail adrese dvt@mhz.hr ili na broj telefona 049/374-970.

Prema legendi, nekada davno na prostoru Hrvatskog zagorja vladao je moćni ban, grof Herman II. Celjski. **Njegov mladi sin Fridrik, jašući očevim posjedima zagledao se u nježnu zlatokosu ljepoticu Veroniku.** Između Veronike i Fridrika buknuo je uzajamna ljubav koja nije bila po volji starom Hermanu. Unatoč njegovom protivljenju, Fridrik i Veronika pobjegli su u grad Fridrihštajn u blizini Kočevja u Sloveniji gdje su se potajno vjenčali. Stari grof Herman ubrzo je doznao za njihovo vjenčanje te je poslao vojsku s nalogom da uhvate ljubavnike. Fridrik je uspio spasiti Veroniku iz grada, te je ona pobjegla preko Gorskoga kotara i Kalnika do seoca Sveta Margita. Fridrika su očevi vojnici uhvatili i zatvorili u Celjsku kulu, usku i visoku oko 23 m. Tu je bio zatvoren preko četiri godine. Od tada se ta kula zove Fridrikova kula. Veroniku su Hermanovi vojnici zatvorili u Velikom Taboru. Herman je nesretnu Veroniku optužio da je copernica koja je zavela njegova sina. Organizirano je suđenje koje je trajalo puna dva dana. U predvečerje drugog dana suci su izjavili: *Gospodine bane! Na ovoj djevojci nema nikakve krivice, a kamoli zločina. Jedino što gaji veliku ljubav prema vašem sinu Fridriku. No, presvijetli bane, ljubav nikada nije bila grijeh, a kamoli zločin. Ljubav je jedna od najljepših ljudskih vrlina! Time je naš posao, presvijetli bane završen.* Unatoč presudi, čim su suci krenuli prema izlazu, grof Herman izdao je nalog kaštelanu da ubiju Veroniku. U dvorištu Velikog Tabora postavili su drvenu posudu punu vode i u njoj utopili Veroniku. Njeno mrtvo tijelo uzidali su u zid koji spaja peterokutnu kulu s ulazom u dvorac. Ipak, čak se i danas, osobito u dugim zimskim noćima, u Velikom Taboru uz zavijanje vjetra čuje jecanje nesretne Veronike...